

1969-10-29

AFSENDER

Knud Ferlov

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

Paris

Omtalte personer:

Frans af Assisi

Théodore Botrel

Jean Gateau

Medardo Rosso

Jules Supervielle

Arkivplacering:

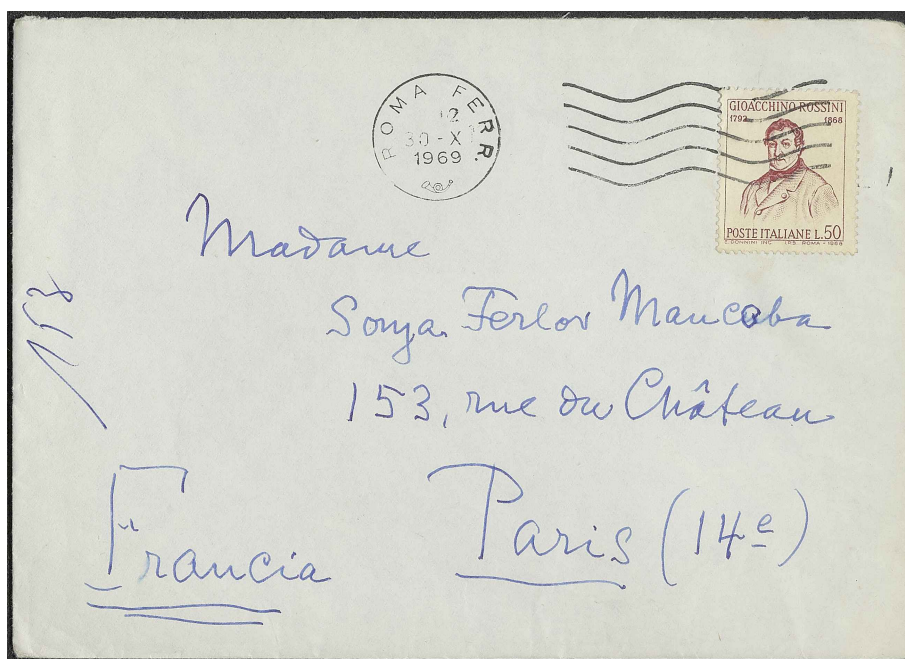
Ferlov Mancoba arkivet.

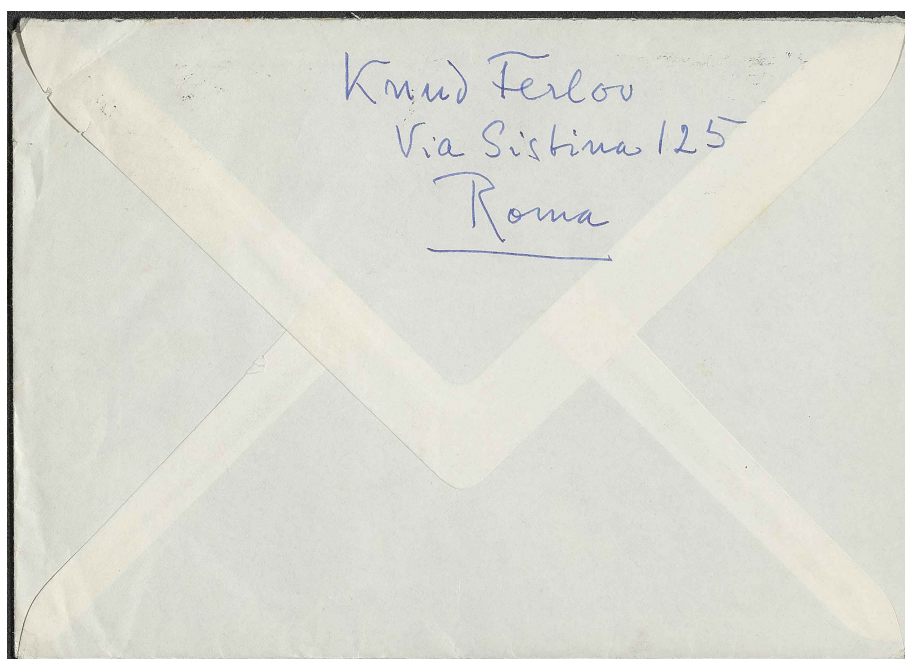
DOKUMENTINDHOLD

Knud Ferlov takker "trioen i rue de Château" for en bog af Supervielle, stilhedens digter, og beretter, at digteren ønskede at oprette en pris til oversættere, og de første modtagere skulle være Ferlov og Jean Gateau. Han udtrykker glæde over, at trioen nu hvert år kan hente "hvile og inspiration i stjernerne over Bretagne", og beretter om et møde med en sømand, som sang Théodore Botrels La Paimpolaise for ham og delte hans tro på gud. Han fortæller om Rosso og om at kærlighed er centralt i et kunstværk. Endvidere om oplevelsen af sin alderdom og sansernes svækkelse. Med taknemmelighed for alt, der er ham givet, citerer han afslutningsvis Frans af Assisis solsang.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

1)

Rom den 29 okt 69.

Kæreste Sonja,

Hvis jeg skulde medskrive alle
de tanker og glæder, der er foret i gen-
nem mig alle de gange, jeg har modtaget
~~taget~~ breve og værker fra Asia'en
i rue du Château, kunde det vist
være blevet til en hel bog. Tak, tak
til dig og Ernest og Wouye for det
altsammen! Jeg har ikke faktisk skrevet,
fordi jeg er blevet utrolig doven til at
skrive, og som er der med alderen vokset
i mig en sensibilitet for det menkelige
som gør alt andet smukt og til dels
lige gyldigt. Men nu, da I sender mig
en bog af Supervielle, må det end-
elig være. Jeg har aldrig truffet ham, men
jeg ved, at han havde villet forvare Galli-
mard til at oprette en pris for over-
sættelser og havde foreslået Gabens og mig

2) Som de første præstegere. Det smigrede
naturligvis min forfængelighed. Men iver
er Supérieure mig nær, fordi hun er
Stilhedens digter - den stilhed, som det
er saa svært at finde ~~et~~ i "ce monstere
de pierres"; som Paris er. Jeg er glad
vid, at det ogsaa lykkes jer. Og saa
glæder det mig, at I hvert aar nu
kan hente hvile og inspiration ~~til~~ =
merne over ~~Andegne~~ Bretagne, dette lang-
slunet land, som ogsaa jeg elsker; de
smaa romantiske stenkirker, Combourg
og dens modige og fattige befolkning. I
helt engang i et Aar ved Kolu en lille
Sømand, som skulde op at hente et Skib
i Stockholmen. Han fortalte mig om sine
Ager af til Islands Storme, talte med
liv om al den Dødsfare, han havde været
ude i, "men Gud har aldrig forladt mig"
og saa sang han: "Chante-moi les
Chansons de ma Tainfoalaize qui m'at-
tend au pays breton." Og saa jeg føler
det, som havde jeg en veninde der
venter mig ved det uendelige Maas bredder.

3) Jy synes, det er herligt, at Kunstlen
har skaffet jer saa mange af profatte
venner. Saaledes har det ogsaa vaeret
for mig. Navnlig har den givet mig
min uforglemmelige ven Rosso, der altid
naar han afsaaktes en af sine "cera"
for mig, satte en lille blomst ved
foden af Staffeliets. Man skal ikke
glemme Naturen, hvor alt kommer fra
ja, i sandhed! Fra den kommer alt
ogsaa Venkabet. Det Kunstvaerk,
hvori der ikke er Kierlighed, er intet
verd. Det er ikke et vaerk, det kommer
ans paa (for man naar aldrig det
fuldkomne), det er vejen dertil. Og
her gælder det, at man ikke løber
efter falske edelstene, men søger
den dybe perle og det evige lys. Jy
har ofte tænkt paa at skrive en bog
om Rosso. Jy kunde med Numa, der maas-
ske vilde more verden, skildre hans mange
komiske Bider, men hvordan skulde jy
paa værdig maade make hans store Hjerte?

4) Kæreste Souya, jeg er nu en ald-
gammel mand og jeg har forladt
Saa meget, jeg maatte kunde gyske.
Nu er Saa meget for Leub. Syne,
Nivelle, Nutomvelse forsvinder
lidt efter lidt, vennerne gaar bort,
En efter En, og de, der er tilbage, vil
jog snart maatte opgive at se, men
du er En, der bliver hos mig, naar
alle andre har forladt mig: Kærligheden
fra Gud, der heller aldrig havde forladt
min lille betrugtede Sømand i alle
livets farer. Indtil da vil jeg takke
alle venner og alt Skönt i Naturen
for alt, hvad der er givet mig ovenfra.
Som San Francesco siger i Cantico delle
creature: "Laudate si, mi' Signore con tutte
le Tue creature Laudate e benedicete
mi' Signore e ringraziate e serviate li con
grande umilitate!" Ja, i Lær med stor
ydsigthed. For vid den fæse man alt,
Tak til jer alle B, og Kærlig
hilsen fra jeres gamle outbel Fred.